

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Faisala Husseiniho a Ondřeje Mrákoty ve věci žalobce: **L. Q. T.**, zastoupeného Mgr. Ondřejem Fialou, Václavské náměstí 66, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje**, Pražská 558, České Budějovice, proti rozhodnutí ze dne 8. 4. 2024, čj. KRPC-37413-37/ČJ-2024-020023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 4. 2024, čj. 54 A 4/2024 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se dne 14. 3. 2024 dostavil na pracoviště policie. Téhož dne (v 10:00) jej policie zajistila podle § 27 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (*zákon o PČR*). Zjistila totiž, že žalobce nemá žádné povolení k pobytu ani s ním není vedeno žádné řízení, na jehož základě by byl oprávněn k pobytu na území ČR. V roce 2019 mu bylo uloženo správní vyhoštění. Poté, co neúspěšně požádal o mezinárodní ochranu, mu byl vydán výjezdní příkaz. Přesto setrval na území ČR.

[2] Následující den (15. 3. 2024 v 9:45) policie žalobce zajistila podle § 27 odst. 2 zákona o PČR za účelem provedení úkonů v souvislosti s ukončením jeho pobytu.

[3] Rozhodnutím policie (Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje) ze dne 16. 3. 2024 byl žalobce zajištěn za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, a to na 30 dnů. Proti tomu se žalobce bránil žalobou u krajského soudu. Ten však žalobu zamítl (rozsudkem ze dne 15. 4. 2024, čj. 55 A 4/2024-51). Na základě kasační stížnosti žalobce pak NSS rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (rozsudkem ze dne 16. 1. 2025, čj. 3 Azs 91/2024 - 32).

[4] V této věci však jde o rozhodnutí policie ze dne 8. 4. 2024, kterým bylo žalobcovo zajištění za účelem vycestování prodlouženo o 60 dnů, a to kvůli nutnosti zajistit víza,

letenky a ubytování pro eskortující policisty. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl krajský soud rozsudkem, proti kterému se žalobce (*stěžovatel*) nyní brání kasační stížností.

[5] Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje stěžovatel v zásadním pochybení krajského soudu; ten prý v rozporu s ustálenou judikaturou dovodil, že původní rozhodnutí o zajištění stěžovatele za účelem vycestování bylo vydáno jeho předáním přímo stěžovateli. Stěžovatel však byl zastoupen advokátem, rozhodnutí tedy mělo být v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu doručováno právě advokátovi. Za okamžik vydání rozhodnutí pak je třeba považovat předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení stěžovateli zástupci.

[6] Dále se krajský soud opomenul vypořádat s žalobní námitkou, že doba zajištění v režimu zákona o PČR mohla ve stěžovatelově případě trvat maximálně 24 hodin. Stěžovatel nemohl být dále zajištěn podle § 27 odst. 2 tohoto zákona, neboť v jeho případě příslušný orgán nerozhodoval o ukončení pobytu ani o správním vyhoštění. Se stěžovatelem totiž nebylo zahájeno žádné nové řízení o ukončení pobytu nebo o vyhoštění, jen byl zajištěn za účelem vycestování.

[7] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021 - 28, body 11–12).

[8] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[9] Stěžovatel uvedl dva důvody, pro které je podle něj kasační stížnost přijatelná. Krajský soud prý jednak opomenul vypořádat část žaloby týkající se postupu policie v režimu zákona o PČR (§ 27) před jeho zajištěním za účelem vycestování podle zákona o pobytu cizinců [§ 124b odst. 1 písm. b)], jednak nesprávně posoudil okamžik vydání rozhodnutí o zajištění.

[10] Co se týče postupu policie v režimu zákona o PČR, stěžovatel v žalobě namítal, že měl být propuštěn po 24 hodinách od zajištění podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o PČR (tedy 15. 3. 2024 v 10:00). Nemohl být dále zajištěn podle § 27 odst. 2 zákona o PČR, neboť v jeho případě příslušný orgán nerozhodoval o ukončení pobytu ani o správním vyhoštění.

[11] Podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o PČR platí, že *policista je oprávněn zajistit cizince, jestliže je důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území ČR nebo zde neoprávněně pobývá*. Podle odstavce 2 platí, že *policista bez zbytečného odkladu informuje orgán, který rozhoduje o ukončení pobytu na území ČR nebo o správním vyhoštění. Policista je oprávněn cizince zajistit do doby, než tento orgán cizinci doručí rozhodnutí o ukončení pobytu*. A podle odstavce 3 platí, že *zajištění podle odstavce 1 může trvat nejdéle 24 hodin od okamžiku omezení osobní svobody. Zajištění podle odstavce 2 může trvat nejdéle 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody. Celková doba zajištění podle odstavců 1 a 2 nesmí být delší než 48 hodin od okamžiku omezení osobní svobody*.

pokračování

[12] Obdobně jako ve věci 3 Azs 91/2024, ve které NSS rozhodoval ve věci původního zajištění stěžovatele, i v této věci shledal pochybení krajského soudu. Postup policie při zajištění v režimu zákona o PČR měl být posuzován v samostatném řízení, protože jej lze oddělit od následného zajištění za účelem vycestování podle zákona o pobytu cizinců (a nemá vliv na zákonnost takového rozhodnutí o zajištění; jeho vydání je prvním úkonem v řízení – § 124b odst. 3 tohoto zákona) Namítal-li tedy stěžovatel v žalobě, že nemohl být po svém zajištění podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o PČR dále zajištěn podle § 27 odst. 2 téhož zákona, a nemohl tedy být zajištěn ani na celkových 48 hodin podle odstavce 3, šlo o relativně samostatné tvrzení o zásahu do jeho veřejných subjektivních práv, které měl krajský soud vyhodnotit jako potenciální žalobu proti nezákonnému zásahu podle § 82 a násl. s. ř. s. a poučit stěžovatele o možnosti změnit žalobní typ (srov. 3 Azs 91/2024, body 16–19).

[13] Takto krajský soud nepostupoval. Na rozdíl od věci 3 Azs 91/2024, ve které NSS věc vrátil krajskému soudu s pokynem, aby se zabýval částí žalobních tvrzení jako potenciální zásahovou žalobou, to však NSS nepovažuje za zásadní pochybení s dopadem do hmotněprávního postavení stěžovatele, a tedy za důvod přijatelnosti kasační stížnosti. V obou věcech jde totiž o stejný tvrzený zásah. Pokud by tedy krajský soud části obou žalob (jak proti rozhodnutí o zajištění, tak proti rozhodnutí o prodloužení zajištění) vyhodnotil jako potenciální zásahové žaloby, v této věci by se jednalo už o druhou žalobu proti témuž zásahu, a krajský soud by ji – pokud by stěžovatel svá „zásahová tvrzení“ nevzal ve věci prodloužení zajištění zpět – musel odmítnout pro nepřijatelnost, a to z důvodu překážky litispendence, případně z důvodu překážky věci rozhodnuté (§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.).

[14] Jde-li pak o stěžovatelovu argumentaci k okamžiku vydání rozhodnutí o zajištění za účelem vycestování, tou se krajský soud v této věci nezabýval proto, že nesměřovala proti rozhodnutí o prodloužení zajištění, ale proti samotnému rozhodnutí o zajištění. Odkázal přitom na svůj rozsudek o žalobě proti rozhodnutí o zajištění (čj. 55 A 4/2024 - 51), v němž tuto argumentaci vypořádal (bod 16 napadeného rozsudku). Otázka, kterou krajský soud po právu neřešil, neboť se týkala zákonnosti jiného než přezkoumávaného rozhodnutí, nemůže zakládat přijatelnost kasační stížnosti.

[15] Jen pro úplnost lze dodat, že NSS rozsudkem ve věci 3 Azs 91/2024 potvrdil správnost závěru krajského soudu, podle nějž policie vydala své rozhodnutí o zajištění včas. Byť byl stěžovatel zastoupen, takže rozhodnutí mělo být doručeno advokátovi, nemá to vliv na samotný okamžik *vydání*. Když policie osobně předala své rozhodnutí stěžovateli, provedla tak *jiný úkon k doručení*, čímž bylo rozhodnutí v souladu s § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu vydáno. Zákon o pobytu cizinců přitom v § 124b odst. 3 nespojuje okamžik zahájení řízení o zajištění cizince za účelem vycestování s doručením rozhodnutí, ale právě s jeho vydáním (*nelze-li vycestování cizince uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem vycestování vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení*). Protože rozhodnutí o zajištění bylo vydáno předáním stěžovateli dne 16. 3. 2024 v 8:40, byla dodržena zákonem stanovená lhůta 48 hodin pro vydání rozhodnutí (body 28–30). I kdyby tedy kasační stížnost byla přijatelná, stěžovatelova argumentace by stejně nebyla důvodná.

[16] V této věci tedy nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Krajský soud ani nepochybil natolik hrubě, že by to mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51–53). Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Policii, která by jinak toto právo měla, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2025

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu